

- (iii) Wyrok Sądu nie odpowiada art. 107 ust. 1 TFUE i art. 296 TFUE, gdyż izba w ramach swej oceny wybranych przez Komisję kryteriów prywatnego wierzyciela zastosowała błędne pod względem prawnym założenie. Komisja nie oparła w decyzji swoich wniosków odnośnie do kryterium prywatnego wierzyciela na analizie i przyczynach gospodarczych, wobec czego nie dała Sądowi powodów do przychylenia się do jej argumentów.
- (iv) Sąd dokonał błędnej wykładni i zastosowania art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 i art. 296 TFUE, gdyż Komisja powinna podać w decyzji wysokość pomocy podlegającej zwrotowi wraz z odsetkami, przy czym odsetki powinny być określone w odpowiedniej stopie ustalonej przez Komisję, co nie miało miejsca — tzn. akt prawny Komisji jest nieuzasadniony.

(¹) Dz.U. L 83, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale per la Toscana (Włochy) w dniu 21 maja 2013 r. — Equoland Soc. coop. arl przeciwko Agenzia delle Dogane

(Sprawa C-272/13)

(2013/C 207/53)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale per la Toscana

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Equoland Soc. coop. a r. l.

Druga strona postępowania: Agenzia delle Dogane — Ufficio delle Dogane di Livorno

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 16 szóstej dyrektywy 77/388/EWG (¹) Rady z dnia 17 maja 1977 r. i z art. 154 i 157 dyrektywy 2006/112/WE (²) okoliczność, że przywożone towary mają zostać objęte procedurą składu innego niż celny, a mianowicie procedurą składu podatku VAT, jest wystarczająca do zwolnienia z zapłaty podatku VAT przy przywozie, nawet jeżeli nie dochodzi do ich fizycznego wprowadzenia a jedynie do wprowadzenia „na papierze”?
- 2) Czy szósta dyrektywa 77/388/EWG i dyrektywa 2006/112/WE stoją na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego polegającej na poborze podatku VAT przy przywozie, mimo że został on — omyłkowo lub w wyniku nieprawidłowości — uiszczony zgodnie z mechanizmem odwrotnego obciążenia poprzez wystawienie faktury wewnętrznej i jednoczesny wpis w ewidencji zakupów i sprzedaży?

- 3) Czy okoliczność, iż państwo członkowskie wymaga zapłaty podatku VAT uiszczanego zgodnie z mechanizmem odwrotnego obciążenia poprzez wystawienie faktury wewnętrznej i jednoczesny wpis w ewidencji zakupów i sprzedaży stanowi naruszenie zasady neutralności podatku VAT?

(¹) Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1.)

(²) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1.)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil de Pontevedra (Hiszpania) w dniu 21 maja 2013 r. — Pablo Acosta Padín przeciwko Hijos de J. Barreras S.A.

(Sprawa C-276/13)

(2013/C 207/54)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil de Pontevedra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pablo Acosta Padín

Strona pozwana: Hijos de J. Barreras S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z art. 101 TFUE (dawnym art. 81 traktatu WE w związku z art. 10) i art. 4 ust. 3 TUE jest uregulowanie takie, jak ustanowione przez Reglamento que regula el Arancel de los Procuradores de los Tribunales (rozporządzenie regulujące stawki opłat za czynności pełnomocników sądowych), to jest RD 1373/2003 z dnia 7 listopada, które poddaje ich wynagrodzenie (pełnomocników) opłacie lub stawkom minimalnym, które mogą jedynie zostać zmienione o 12 % w górę lub w dół, w sytuacji, gdy państwo członkowskie, w tym sądy, nie mają rzeczywistej możliwości odejścia od minimalnych ustalonych granic stawek minimalnych w przypadku zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności?
- 2) Czy dla celów zastosowania wyżej wymienionych stawek, a nie dla celów stosowania ustalonych ich minimalnych granic, można uznać za nadzwyczajne okoliczności istnienie dużej dysproporcji pomiędzy rzeczywistym nakładem pracy a wysokością otrzymywanego wynagrodzenia, która wynika z zastosowania tych stawek?

- 3) Czy zgodne z art. 56 TFUE (dawnym art. 49) jest rozporządzenie regulujące stawki opłat za czynności pełnomocników sądowych, to jest RD 1373/2003 z dnia 7 listopada?
- 4) Czy regulacja ta jest zgodna z przesłankami konieczności i proporcjonalności, o których mowa w art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE? ⁽¹⁾
- 5) Czy art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka obejmuje, przyznając prawo do rzetelnego procesu, prawo do skutecznej obrony wobec ustalenia wynagrodzenia pełnomocnika, które jest dysproporcjonalnie wygórowane i nie odpowiada rzeczywistemu nakładowi pracy?
- 6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy zgodne z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka są postanowienia Ley de Enjuiciamiento Civil (kodeksu postępowania cywilnego), które uniemożliwiają stronie ponoszącej koszty postępowania na zakwestionowanie wysokości wynagrodzenia pełnomocnika, ponieważ uważa je za nadmiernie wygórowane i nie odpowiadające rzeczywistemu nakładowi pracy?
- 3) Czy fakt, że dostęp do utworu, z którym łączy link jest w jakikolwiek sposób ograniczony stanowi okoliczność wymagającą uwzględnienia?
- 4) Czy państwa członkowskie mogą przyznać autorowi wyłączne prawo mające szerszy zakres przewidując, iż publiczne udostępnianie obejmuje inne czynności oprócz określonych w art. 3 ust. 1 dyrektywy?
- 5) Czy państwa członkowskie mogą przyznać podmiotowi praw wyłączne prawo mające szerszy zakres przewidując, że publiczne udostępnianie obejmuje inne czynności oprócz określonych w art. 3 ust. 2 dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 376, s. 36).

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja) w dniu 22 maja 2013 r. — C More Entertainment przeciwko Linusowi Sandbergowi

(Sprawa C-279/13)

(2013/C 207/55)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: C More Entertainment AB

Strona pozwana: Linus Sandberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE ⁽¹⁾ obejmuje czynność polegającą na umieszczeniu na powszechnie dostępnej witrynie internetowej otwierającego się po kliknięciu linku do utworu transmitowanego przez podmiot praw autorskich do tegoż utworu?
- 2) Czy sposób umieszczenia linku ma wpływ na analizę pierwszego pytania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Lefkosias (Cypr) w dniu 27 maja 2013 r. — Sotiris Pappasavvas przeciwko O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takisowi Kounnafiemu i Giorgosowi Sertisowi

(Sprawa C-291/13)

(2013/C 207/56)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Lefkosias

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Sotiris Pappasavvas

Strona pozwana: O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takis Kounnafi i Giorgos Sertis

Pytania prejudycjalne

- 1) Zważywszy, że przepisy państw członkowskich dotyczące zniesławienia mają wpływ na możliwość świadczenia usług informacyjnych drogą elektroniczną zarówno na poziomie krajowym, jak i wewnątrz UE, czy mogą one być uznane za ograniczenie świadczenia usług informacyjnych do celów wdrożenia dyrektywy 2000/31/WE?
- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1), czy postanowienia art. 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE w zakresie odpowiedzialności mają zastosowanie w sprawach z zakresu prawa cywilnego pomiędzy jednostkami, takie jak sprawy dotyczące odpowiedzialności cywilnej w wypadku zniesławienia, czy też są ograniczone do odpowiedzialności cywilnej z tytułu czynności handlowych/umów z konsumentami?